

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **D. N.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8 - Dolní Chabry, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 8. 2018, č. j. 19 A 14/2018 - 59,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy ze dne 28. 3. 2017 č. j. SMO/119051/17/DSC/Dru, byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“). Žalobce se měl dopustit uvedeného správního deliktu tím, že jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích; ve dnech 4. 11. 2016 a 14. 11. 2016 blíže neustanovený řidič porušil pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Ostravě na ulici Havlíčkovo nábřeží 34 nerespektoval dopravní značení „IP 13c“; stál zde bez platného parkovacího lístku. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši ve výši 2 300 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč.

[2] Proti tomuto prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, které zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 3. 2018, č. j. MSK 60690/2017, a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě. Shora označeným rozsudkem krajský soud žalobu zamítl. Podle krajského soudu jsou rozhodnutí

správních orgánů přezkoumatelná a zákonná. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce spáchal předmětný správní delikt (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu). Krajský soud dále uvedl, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt je podle § 125f zákona o silničním provozu konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody. K naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa. Správní delikty byly spáchány 4. 11. 2016 a 14. 11. 2016, bylo tedy možné postupovat dle zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017. Krajský soud nepřisvědčil žalobci ani v tom, že by ve vztahu k dané věci bylo možno považovat zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 za příznivější; ani zákon č. 250/2016 Sb. žalobci z hlediska posouzení jeho viny a trestu příznivější úpravu nepřináší. Pokud pak žalobce poukazyval na zákon č. 183/2017 Sb., ten nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017, a nikoliv až 13. 7. 2017, jak tvrdil žalobce. Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám poukazujícím na nezákonnost výroku o sankci, resp. nedostatečné odůvodnění výše sankce. Podle krajského soudu nelze souhlasit s žalobní námitkou, že mělo být vedeno společné řízení s věcí vedenou Magistrátem města Ostravy pod sp. zn. S-SMO/264117/16/DSČ. Důvodnou neshledal soud ani námitku, že rozhodovala úřední osoba, o jejíž nepodjatosti existují pochybnosti. Z uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl.

III.

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Stěžovatel obsáhle polemizoval s dílčími závěry krajského soudu. Podle jeho názoru jsou nesprávné a nepřezkoumatelné. Stěžovatel je názoru, že se nedopustil protiprávního jednání. Z ničeho nevyplývá, že by porušil zákon. Dále brojil proti argumentaci krajského soudu o nemožnosti postupovat podle právní úpravy účinné od 1. 7. 2017. Podle stěžovatele je tato právní úprava příznivější a správní orgán podle ní měl postupovat. Krajský soud nesprávně posoudil i to, k jakému datu nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb. Podle stěžovatele se tak stalo až s účinností od 13. 7. 2017, a nikoliv již od 1. 7. 2017. Stěžovatel dále namítal, že výrok správního rozhodnutí je nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění. Dále namítal, že bylo rozhodováno úřední osobou, o jejíž nepodjatosti existují pochybnosti. Další pochybení správních orgánů spatřuje v tom, že nevedly o více správních deliktech téhož pachatele společné řízení. Byl tak krácen na svém právu na uložení souhrnného trestu. Brojil i proti argumentaci krajského soudu k námitce poukazující na nutnost vyrozumění stěžovatele o tom, že přestupek byl odložen. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil se závěry rozsudku krajského soudu.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost, resp. vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

pokračování

[9] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[10] Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu posuzující orgán vyšel a jak o něm uvážil. Povinností soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45 atp.). Rovněž i Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. Jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud řádně vypořádal (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Výše uvedené požadavky dopadají i na rozhodnutí správních orgánů. I jejich povinností je řádně vypořádat námítky účastníků řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.).

[11] Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud podstatou námítky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námítky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námítku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Přehlédnout pak nelze ani fakt, že správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námítkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námítky jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08: „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námítek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43).

[12] Kasační soud posoudil rozsudek krajského soudu a správní rozhodnutí optikou výše uvedených judikатурních závěrů a dospěl k závěru, že se jedná o přezkoumatelná rozhodnutí. Bylo by sice možné si představit ještě podrobnější odůvodnění, avšak nosné úvahy z rozhodnutí dovodit lze a nejedná se tedy o nepřezkoumatelnost v intenzitě předpokládané výše citovanou judikaturou. Správní orgány a následně soud se zabývaly jádrem dané věci, tj. otázkou,

zda stěžovatel spáchal předmětný správní delikt, přičemž vypořádaly všechny stěžejní námítky. Argumentace obsažená ve správních rozhodnutích tvoří koherentní celek, ze kterého je zcela zřejmé, jaké úvahy a důvody správní orgány vedly k jimi učiněným závěrům. To stejné platí i pro argumentaci krajského soudu (rozsudek krajského soudu čítá 10 stran, na kterých krajský soud řádně vypořádal uplatněnou žalobní argumentaci).

[13] Stran dalších kasačních námitek považuje Nejvyšší správní soud za nutné nejprve shrnout obsah § 125f zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 6. 2017).

[14] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

[15] Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

[16] Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

[17] Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 110/2015 - 46, smyslem uzákonění správního deliktu provozovatele vozidla bylo postihnout taková deliktní jednání, u nichž bylo z povahy věci obtížné až nemožné bez spolupráce provozovatele vozidla identifikovat konkrétního pachatele přestupku. V těchto případech totiž správní orgány často zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby.

[18] Nejvyšší správní soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., rovněž v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21: „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přilehavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou.*“

[19] Proporcionalita přijatého řešení je zajištěna v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, podle kterého objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45). V této souvislosti lze zmínit

pokračování

i nedávný nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, kterým byl zamítnut návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, resp. návrh na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona.

[20] Nejvyšší správní soud je názoru, že byly splněny všechny podmínky pro postup podle § 125f zákona o silničním provozu. Skutkový stav byl náležitě zjištěn, přičemž správní orgány ani následně soud se nedopustily žádných vad či nezákonnosti, pro které by bylo třeba jejich rozhodnutí zrušit. V podrobnostech odkazuje na řádné odůvodnění správních rozhodnutí a rozsudku krajského soudu, od kterých neshledal důvod se odchýlit. Jako takové je přebírá a pouze z opatrnosti dodává následující.

[21] K námitce stěžovatele, že není jasné, jakou konkrétní povinnost měl porušit, Nejvyšší správní soud uvádí, že je stěžovateli kladeno za vinu porušení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, který stanoví, že provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Podle správních rozhodnutí stěžovatel jako provozovatel předmětného vozidla nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, neboť: 1) dne 4. 11. 2016 v době nejméně od 9.50 do 10.10 hodin porušil blíže neustanovený řidič uvedeného motorového vozidla pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Ostravě na ulici Havlíčkovo nábřeží 34, nerespektoval dopravní značení „IP 13c“ – „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou „Po-Pá 8-18 hodin“, „E 4“ – „Délka úseku 50 m“ a „E 7b“ – „Směrová šipka vpravo“ stál bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku; 2) dne 14. 11. 2016 v době nejméně od 10.20 do 10.45 hodin porušil blíže neustanovený řidič uvedeného motorového vozidla pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Ostravě na ulici Havlíčkovo nábřeží 34 nerespektoval dopravní značení „IP 13c“ – „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou „Po-Pá 8-18 hodin“, „E 4“ – „Délka úseku 50 m“ a „E 7b“ – „Směrová šipka vpravo“ stál bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku.

[22] Stěžovatel přitom argumentaci správních orgánů relevantně nezpochybnil. Nezpochybnil ani argumentaci krajského soudu o tom, že daný úsek byl vymezen v Nařízení města Ostravy ze dne 1. 12. 2009, č. 8/2009, které je veřejně dostupné na internetových stránkách www.ostrava.cz (a vyplývá z něj, že v daném místě bylo možno parkovat pouze s platným parkovacím lístkem). Nikterak nezpochybnil ani to, že vozidlo stálo v uvedené oblasti bez viditelně umístěného parkovacího lístku; nedoložil žádný relevantní důkaz, ze kterého by bylo možno dovodit, že ve vozidle byl umístěn platný parkovací lístek.

[23] Nejvyšší správní soud dodává, že i v jiných řízeních shledal, že pod správní delikt ve smyslu § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích lze podřadit i parkování bez viditelně umístěného parkovacího lístku v úseku označeném dopravní značkou IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem). Viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 24/2018 - 52, ze dne 28. 6. 2018, č. j. 2 As 295/2017 - 47, ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 As 352/2017 - 42, ze dne 4. 5. 2018, č. j. 8 As 196/2017 - 63, ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 As 18/2017 - 43. Např. již v prvně uvedeném rozsudku kasační soud uvedl, že dopravní značka IP 13c „*má dle přílohy č. 5 vyhlášky ministerstva dopravy č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, název „[p]arkoviště s parkovacím automatem“ a „[o]značuje placené parkoviště. Řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu (hodinách).“ Není tedy pravda, že „nenormuje nic“. Sama o sobě již stanovuje povinnost zaplatit parkovné dle podmínek uvedených na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu. (...) Vozidlo stěžovatele stálo na placeném parkovišti v úterý v 14:23 bez platné parkovací karty či lístku*

a stěžovatel ani opak netvrdí. Z uvedeného je zřejmé, jaká konkrétní povinnost byla porušena. (...) Dopravní značky jsou navíc správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové čj. 52 A 79/2010-38 a rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 68/2009-83). Správní orgán tedy nemusí v každé jednotlivé věci prokazovat zákonnost umístění značky, zvláště pokud mu to nikdo nenamítá, jak správně uvedl krajský soud.“ S ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit ani podpůrné argumentaci vztahující se ke stížnému bodu, ve kterém poukazoval na to, že vytýkané jednání nelze považovat za protiprávní. V podrobnostech odkazuje soud na rozsudek krajského soudu.

[24] Krajský soud se důkladně zabýval i otázkou, podle jaké právní úpravy měly správní orgány postupovat, a ani v tomto ohledu mu nelze nic vytknout. S ohledem na datum spáchání správních deliktů (4. 11. 2016, resp. dne 14. 11. 2016) souhlasí Nejvyšší správní soud s tím, že správní orgány měly postupovat podle zákona o silničním provozu ve znění do 30. 6. 2017.

[25] Nejvyšší správní soud se přitom již vyjádřil k námitkám, ve kterých pachatelé deliktů ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu dovozovali nutnost postupu podle pozdější právní úpravy. K tomu viz např. rozsudek ze dne 4. 7. 2018, č. j. 10 As 18/2018 – 59, kde se mj. uvádí: „Obecně lze stěžovatele přisvědčit, že povinností soudů je dostát ústavnímu požadavku obsaženému v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Tento požadavek ostatně pro správní orgány vyplývá též přímo z § 2 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. V posuzované věci je však podstatné, že v době rozhodování správních orgánů (tedy v červenci a září 2016) zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich ještě nenabyl účinnosti a zákon vymezující v dané věci skutkovou podstatu a sankci, tedy zákon o silničním provozu, nebyl novelizován. Proto se správní orgány nemohly zabývat jejich případnou aplikací. (...) Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 22. 11. 2017, čj. 1 As 305/2017-32, dospěje-li soud k závěru, že později účinná právní úprava není pro pachatele příznivější, a není ji tedy třeba aplikovat, nemusí tuto svou úvahu sdělovat v odůvodnění rozhodnutí. Tak je tomu též v posuzovaném případě, neboť zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1. 7. 2017 není pro stěžovatelku v žádném ohledu příznivější. Ustanovení relevantní v posuzované věci – zejména § 10 odst. 3, § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu – zůstávají v zásadě bez změny. Ani zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich nepřináší pro stěžovatelku z hlediska konkrétního posouzení její viny a trestu příznivější úpravu. K námitce stěžovatelky o možnosti mimořádného snížení pokuty je třeba zdůraznit, že pro posouzení otázky, zda by použití nové právní úpravy bylo pro pachatele příznivější, je rozhodující celkový výsledek z hlediska trestnosti konkrétně posuzovaného jednání, jebož by bylo dosaženo při aplikaci zákona účinného v době spáchání činu a zákona pozdějšího (viz rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, čj. 6 A 126/2002-27, č. 461/2005 Sb. NSS). Mimořádné snížení výměry pokuty je přitom institutem výjimečným, kterým správní orgán může posoudit specifické okolnosti konkrétního případu a reagovat tak na situaci, kdy by pokuta byla nepřiměřeně přísná i v nejnižší možné výměře zákonného rámce. Taková skutečnost ovšem v posuzovaném případě ze spisového materiálu nerypplývá, a proto výslovné zavedení institutu mimořádného snížení pokuty zákonem o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich je pro výrok o vině a trestu stěžovatelky irrelevantní.“

[26] S ohledem na výše uvedené tedy nelze správním orgánům vytýkat, že nepostupovaly podle pozdější právní úpravy (viz i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 7 As 34/2013 – 29 a ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002 - 27). Ani další argumentace v kasační stížnosti nepřesvědčila zdejší soud, že došlo k porušení zásad správního trestání či práva na spravedlivý proces, pro které by bylo třeba zrušit rozsudek krajského soudu a následně i správní rozhodnutí.

[27] Nejvyšší správní soud se již vyjádřil i k tomu, kdy nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb. (kterým se měnily některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích). Např. v rozsudku ze dne 28. 7. 2018, č. j. 4 As 114/2018 - 49, se dokonce soud zabýval obdobnou námitkou, jakou vznesl i stěžovatel

pokračování

v nyní posuzované věci (účastník řízení podobně jako stěžovatel namítal: *zákon č. 183/2017 Sb. nabyt účinnosti dne 13. 7. 2017, nikoliv již 1. 7. 2017, přestože je v čl. CCLVII určeno, že tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. K nabytí účinnosti ke tomuto datu nemohlo dojít, neboť dle § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, zákon nabývá účinnosti až 15. dnem po vyhlášení. Jelikož ke rozeslání příslušné Sbírky zákonů došlo 28. 6. 2017, mohl účinnosti zákon nabyt až dle obecných pravidel, tj. 13. 7. 2017. Výjimka, kterou je dle zákona č. 309/1999 Sb. naléhavý obecný zájem, nebyla zákonodárcem tvrzena ani prokázána, a proto musí být aplikována právě obecná pravidla) a neshledal ji důvodnou.*

[28] Obdobně viz rozsudek ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018 - 47 (ve kterém se soud nadto zabýval i námitkou, že znakem správního deliktu bylo v předmětnou dobu i zavinění, tedy námitkou, kterou stěžovatel rovněž zmínil v kasační stížnosti). V něm Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Ani stěžovatelově argumentaci, že znakem přestupku (dříve správního deliktu nepodnikající fyzické osoby) podle § 125f zákona o silničním provozu bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění a teprve dne 13. 7. 2017, kdy podle něj nabyt účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno, nelze přisvědčit. V tomto směru lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017 - 39, který rovněž nepřistoupil na stěžovatelovu argumentaci a uvedl, že „[z]ákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích stanoví v Čl. CCLVII, že tento předpis nabývá účinnosti dnem 1. 7. 2017. Stěžovatel tuto skutečnost rozporoval, neboť dle něj ustanovení o jejím datu odporuje § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o sbírce zákonů“); zákon tak podle něj nabyt účinnosti až dne 13. 7. 2017. S názorem stěžovatele, podle něhož citovaný zákon dne 1. 7. 2017 účinnosti nenabyt, soubhlasit nelze, přičemž i kdyby jej Nejvyšší správní soud sdílel, nemohl by jen z toho vyvodit, že může Čl. CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., nerespektovat a v rozporu s ním sám považovat tento zákon za účinný až dnem 13. 7. 2017.“ V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2. 10. 2017, č. j. 3 As 266/2016 - 28, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 1 As 305/2017 - 32, Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyt účinnosti dne 1. 7. 2017, a ani v projednávané věci nevidí důvod, proč by se měl od tohoto závěru odchýlit. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost tohoto zákona stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona č. 183/2017 Sb. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné stanovení účinnosti zákona a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.“*

[29] Pokud pak stěžovatel brojil proti závěrům krajského soudu, že odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu byla konstruována jako objektivní, resp. že není vyžadováno zavinění, odkazuje soud na výše uvedený rozsudek, jakož i např. na rozsudek ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018 – 36, podle něhož *„K námitce stěžovatele, že ve výroku správního rozhodnutí absentoval údaj o formě zavinění, Nejvyšší správní soud konstatuje, že u trestání za přestupky by měl výrok rozhodnutí správního orgánu obsahovat formu zavinění. V případě přestupků totiž zavinění představuje předpoklad odpovědnosti a jednu z okolností významných při rozhodování o výši sankce. Koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 však byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění.“*

[30] S ohledem na výše uvedené nelze vytýkat správním orgánům ani to, že sankcionovaly stěžovatele za spáchání „správního deliktu“ provozovatele vozidla a nikoliv přestupku. Argumentaci krajského soudu v tomto smyslu neshledává soud nesrozumitelnou, jak uvedl stěžovatel a plně na ni odkazuje.

[31] S krajským soudem lze souhlasit i v tom, že z ničeho nevyplývá, že by v dané věci rozhodovala úřední osoba, o jejíž nepodjatosti existují pochybnosti. Stěžovatel v průběhu řízení (a to ani v řízení o kasační stížnosti) žádný takový relevantní důvod neuvedl. Nelze přehlédnout ani to, že stěžovatel neuplatnil námitku podjatosti bezodkladně poté, co se dozvěděl o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, což připouští i sám stěžovatel v kasační stížnosti.

[32] K námitkám, ve kterých stěžovatel poukazoval na vady v řízení o přestupku, konstatuje soud, že předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o správním deliktu stěžovatele, nikoliv řízení ve věci přestupku. Z toho důvodu se jimi soud nemohl zabývat. Pouze z opatrnosti Nejvyšší správní soud dodává, že není názoru, že by stěžovatel byl zkrácen na svých právech, zejména na právu domoci se zahájení řízení o přestupku proti skutečnému řidiči a tím zprostit odpovědnosti sebe. Ze spisu vyplývá, že správní orgán stěžovateli jako provozovateli předmětného vozidla dal možnost sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče, který předmětné vozidlo v době spáchání přestupků skutečně řídil. Soud ve shodě s krajským soudem dodává i to, že ze zákona nevyplývá explicitní povinnost vyrozumívát provozovatele vozidla o tom, že (předcházející) přestupková věc byla odložena. Je přitom irelevantní zabývat se otázkou, zda by mohl stěžovatel napadnout usnesení o odložení věci zásahovou žalobou. Jak již bylo výše uvedeno, v nyní posuzované věci není předmětem řízení přestupková věc, ale rozhodnutí o správním deliktu.

[33] Důvodem ke zrušení rozhodnutí správních orgánů není ani to, že nebylo vedeno společné řízení s věcí vedenou Magistrátem města Ostravy pod sp. zn. S-SMO/264117/16/DSČ. Tímto se důkladně zabýval krajský soud a Nejvyšší správní soud na jeho argumentaci plně odkazuje.

[34] Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutích správních orgánů a krajského soudu ani žádné další vady, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich závěry mají plnou oporu ve správním spisu a právní úpravě. Zdejší soud se s jejich hodnocením ztotožnil a plně jej přebírá. Z tohoto důvodu nemohl Nejvyšší správní soud shledat případnou ani polemiku stěžovatele s jejich argumentací.

[35] S poukazem na všechny shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu nevznikly žádné náklady mimo rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. ledna 2019

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu